26/05/2020

Истината е живот

В съвременното ни общество се полагат старателни и организирани усилия да се компрометира представата за абсолютна или обективна истина – и това започва още от университета. Обаче в живота на християнина не съществува нещо по-важно от абсолютната истина. Истината ние не разглеждаме като понятие, философия или идеология, а казваме, че е Човек. Господ Иисус Христос казва: „Аз съм пътят и истината и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Йоан 14:6).

Днес отбелязваме паметта на светите отци от Първия вселенски събор, свикан в Никея през 325 г. сл. Р. Хр. под егидата на Византийския император св. Константин Велики. Този събор се провежда, за да се занимае с един спор, разтърсил Римската империя, породен от учението на свещеник на име Арий. Последният поставил под съмнение действителната личност на Иисус Христос. Днес ние спорим и разгорещено се разграничаваме един от друг по политически въпроси и по теми, които в крайна сметка са без значение, но в онези времена този въпрос наистина е бил от колосална важност… и също от такава важност е и отговорът на този въпрос. Истината имала значение, независимо дали е била удобна или неудобна, дали е била отхвърлена или подкрепена от тълпата.

В литургийното Евангелие за Неделя на св. отци от Първи Вселенски събор, Господ Иисус Христос казва: „Вечен живот е това, да познават Тебе, Едного Истиннаго Бога, и пратения от Тебе Иисуса Христа“ (Йоан 17:3). По думите на нашия Господ, познанието за Бога е най-важната цел в живота на човек. Познаването на Бога е до голяма степен това, към което сме призвани, за което сме създадени. Познавайки Бога, ние познаваме Този, който Е, Вечно съществуващия, ние придобиваме нещо от Неговото съществуване,

откриваме безсмъртието.

Познанието за Бога предполага, че човек разбира Бога истинно, и по правилен начин; иначе човек вреди жестоко на себе си и на хората около себе си. В този ред на мисли ние разбираме, че трудът, извършен от отците от Първия вселенски събор е изключително важен. Говорим, поучаваме и се прекланяме пред Иисуса Христа, защото светите отци ни научиха на това и ни откриха този живот. Библията не е просто документ, който подлежи на всякакви тълкувания, които на човек може да му хрумнат. Това е един от проблемите на протестантското движение; всеки внася собствената си интерпретация на даден текст и счита това си тълкувание за достоверно и правилно. Проблемът е, че не може личното тълкувание на всеки един от нас да бъде правилно. Това е невъзможно.

Църквата Христова разполага със свои „механизми“, които ѝ позволяват да преодолява подобни „тенденции“ в тълкуването. Най-напред, ние не разчитаме единствено и само на библейския текст. Нашата вяра представлява нещо повече от конкретните думи, написани на страницата. Вярата на Църквата Христова има своите корени във вярата, която проповядват и ни предават Апостолите, и която вяра те приели непосредствено от Христос. Тяло Христово наричаме Църквата и това тяло е живо и жизнено, тяло, което предава вярата от човек на човека. Църквата разполага със свои водачи, с каквито би разполагала и разполага всяка една организирана група от хора. Тези водачи са епископите, които имат задачата да поучават, проповядват и защитават вярата. Ако някъде или някога един от получилите учителна власт я използва по начин, който изглежда неподходящ или погрешен, той може да бъде изправен пред събранието или събора на епископите, за да изложи своя казус и да се опита да поясни позицията, която е заел. Съборът на епископите, воден от благодатта на Светия Дух, в крайна сметка ще реши дали учението е благонадеждно или погрешно. По този начин те защитават и пазят вярата през вековете…
Това, което важи в съвременната законодателна система, е още по-вярно и има още по-значими последствия в живота на християнина и в живота на Църквата. Знанието е ключов фактор в нашето спасение – то виси на този косъм: дали познанието, което имаме, е или не е истинното и съборно познание за Бога, познанието на Свещеното писание – или познанието, което сме постигнали и приели, е лъжа. Има правилен начин (и начини) да позная и да говоря за Иисуса Христа. Има правилен начин (и начини) да говоря за Бог Отец и за Светия Дух. Съществуват, разбира се, и неправилни начини и те далеч надминават по брой и количество правилните, както ни учи нашият

Господ Иисус Христос: „Тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират“ (Мат.7:14).

Така че отбелязвайки паметта на 318-те свети отци, светители на Едната свята Църква Христова, ние честваме и едната спасителна истина, която е личността на Иисуса Христа като съвършен Бог и съвършен човек. Това е празник на Христос като несътворен и безначален Бог. То е празнуване на истината, че Той, Който слезе от Небесата, за да живее сред нас, и страда и проля кръвта Си за нас и бе погребан, е действително способен да ни спаси, защото Той е наистина светлина от светлина, Бог истинен от Бог истинен, и нищо по-малко от Бог. Божият промисъл е всички да познаваме Него и Неговия Син в пълнота. Нека предано да следваме Този, Когото познаваме, и да придобием истинно приятелство и общение с Господа, който е Живот вечен. Слава на Бога вовеки. Амин.

Превод: Йоан Василев

pravoslavie.bg